

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ПТАШКО ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF PTASHKO v. UKRAINE)**

(Заява № 6974/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

20 грудня 2007 року

ОСТАТОЧНЕ
20.03.2008

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Пташко проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego),
пані Р. Ягер (R. Jaeger),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,

після обговорення за зачиненими дверима 27 листопада 2007 року, виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 6974/04), поданою до Суду громадянином України п. Віктором Миколайовичем Пташком (далі — заявник) 12 січня 2004 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Юрієм Зайцевим.

3. 30 травня 2006 року Суд надіслав заяву на комунікацію Уряду. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті заяви та її прийнятності одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник, колишній суддя апеляційного суду Кіровоградської області, народився у 1938 році та проживає у м. Кіровограді.

5. 5 лютого 2004 року заявник вийшов на пенсію відповідно до постанови Верховної Ради України.

6. У листопаді 2002 року заявник подав позов до Печерського районного суду проти Міністерства фінансів, Міністерства юстиції та Державного казначейства, вимагаючи виплати заборгованості за заробітною платою та іншими виплатами (надбавки за інтенсивність праці та за вислугу років і премій).

7. 16 грудня 2002 року Печерський районний суд м. Києва задовольнив позов заявника та зобов'язав Міністерство фінансів та Державне казначейство України виплатити заявнику 8459,36 грн¹.

8. 9 липня 2003 року апеляційний суд м. Києва залишив у силі це рішення, і воно набрало законної сили.

9. 11 серпня 2003 року постановою районного відділу державної виконавчої служби Печерського районного управління юстиції в м. Києві заявника було повідомлено, що він має звертатися безпосередньо до Державного казначейства України.

10. 10 листопада 2003 року Державне казначейство повідомило заявника про те, що в бюджеті не було передбачено коштів для виконання рішення від 16 грудня 2002 року.

11. 5 листопада 2004 року заявник отримав суму, належну йому за рішенням від 16 грудня 2002 року.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

12. Відповідне національне законодавство викладено в рішенні у справі «Зубко та інші проти України» (Zubko and Others v. Ukraine), заяви №№ 3955/04, 5622/04, 8538/04 та 11418/04, пункти 33–43, від 26 квітня 2006 року).

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ ДО КОНВЕНЦІЇ

13. Заявник скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції на тривале невиконання рішення від 16 грудня 2002 року та на порушення його права на мирне володіння своїм майном, яке гарантується статтею 1 Першого протоколу. У відповідних статтях зазначено, зокрема, таке:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

¹ 1601,92 євро.

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів».

А. Щодо прийнятності

14. Уряд подав зауваження стосовно вичерпання національних засобів юридичного захисту та неприйнятності за принципом *ratione personae*, подібні до тих, що вже були відхилені у низці справ (ухвала від 18 червня 2002 року у справі «Шестаков проти Росії» (*Shestakov v. Russia*), заява № 48757/99, та ухвала від 6 квітня 2004 року у справі «Скубенко проти України» (*Skubenko v. Ukraine*), заява № 41152/98). Суд вважає, що ці зауваження повинні бути відхилені за тих же підстав.

15. Суд зауважує, що заява не є явно необґрунтованою в контексті пункту 3 статті 35 Конвенції. Більше того, Суд не вбачає жодних інших підстав для визнання скарги неприйнятною. Тому Суд визнає її прийнятною.

В. Щодо суті

16. Уряд стверджував, що затримка у виконанні рішення, винесеного на користь заявника, була обґрунтованою та спричиненою відсутністю коштів у державному бюджеті.

17. Заявник не погодився.

18. Суд зазначає, що рішення від 16 грудня 2002 року не виконувалось протягом майже шістнадцяти місяців після набрання ним законної сили 9 липня 2003 року.

19. Суд нагадує, що вже неодноразово констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у справах, які стосуються питань, подібних до тих, які порушуються у даній справі (див., наприклад, згадане вище рішення у справі «Зубко та інші проти України» (*Zubko and Others v. Ukraine*), рішення від 20 липня 2004 року у справі «Шмалько проти України» (*Shmalko v. Ukraine*), заява № 60750/00, та рішення від 29 червня 2004 року у справі «Войтенко проти України» (*Voytenko v. Ukraine*), заява № 18966/02).

20. Проаналізувавши всі надані матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, що здатний переконати його дійти іншого висновку в даній справі.

21. Відповідно було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу.

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

22. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

23. Заявник вимагав 30 000 євро матеріальної і моральної шкоди без визначення розміру та характеру завданої йому матеріальної шкоди.

24. Уряд доводив, що ця вимога була необґрунтованою, а сума, що вимагалась, завищеною.

25. Суд вважає, що, незважаючи на те, що заявник не обґрунтував свої вимоги щодо матеріальної шкоди, він все ж, напевно, зазнав певної моральної шкоди у результаті визнаного серйозного порушення, яке не може бути компенсоване лише визнанням Судом самого факту порушення. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд вважає за доцільне присудити заявнику суму 5000 євро моральної шкоди (див. згадану вище справу «Зубко та інші проти України» (*Zubko and Others v. Ukraine*), пункт 74).

B. Судові витрати

26. У цій справі заявник не висунув жодних вимог, тому Суд нічого йому не присуджує.

C. Пеня

27. Суд вважає належним призначити пеню, виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;

3. *Постановляє*, що було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції;

4. *Постановляє*, що:

- (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявнику 5000 (п'ять тисяч) євро моральної шкоди. Вказана сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника;
- (б) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 20 грудня 2007 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(Claudia Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(Peer Lorenzen)
Голова